

Su Samurunun Yüzen Sahnesi

Çınar BİBER

Su Samurunun Yüzen Sahnesi

Çınar BİBER

Suyun yumuşak taşların üzerinden mırıldanarak aktığı geniş ve yavaş bir nehirde, Pip adında genç bir su samuru söğüt köklerinin altındaki sıcacık yuvasında yaşıyordu. Pip solmuş kırmızı bir bandana takar, alet kemerinde küçük ahşap bir tokmak taşırdı. Her sabah kıyıyı dolaşır, küçük bentleri onarır ve büyük fikirler hayal ederdi. "Bir gün," dedi Pip, "tam burada, suyun üstünde harika bir şey inşa edeceğim."

Güneşli bir sabah Pip, düz bir kayanın üzerinde oturan ve rulo yapılmış bir plan kâğıdını inceleyen küçük yeşil bir kurbağa buldu. Adı Fern'di ve iki cepli minik mavi bir yelek giyyordu. Fern kâğıdı açıp nehirde yüzebilen bir sahne çizimi gösterdi. "Yüzen bir sahne!" dedi Pip, koyu kahverengi gözleri parlayarak. "Hep böyle bir şey yapmak istemişimdir. Hadi birlikte yapalım!"

Pip ahşap tokmağını kaptı ve söğüt gövdesine vurdu. "Kütüklere, halata ve büyük düz bir güverteye ihtiyacımız olacak!" dedi, bıyıkları seğirerek. Fern yapışkan ayak parmaklarıyla planını açtı. "Yavaş ol," dedi nazıkçe. "Yüzen bir sahne suyun üstünde dengede durmalı. Önce plan, sonra inşaat." Birbirlerine baktılar; biri enerji dolu, diğeri düşünceli.

Böylece başladılar. Pip uzun kütükleri çamurlu kıyıya sürüklerken Fern ölçüp kumun üzerine fikirler çizdi. "Sahne yuvarlak bir sal olmalı," diye karar verdi Pip, bir kütüğü şıp diye suya yuvarlayarak. Fern kâğıda vurdu. "Yuvarlak şeyler yuvarlanır," dedi. "Dikdörtgen daha sağlam yüzer." Pip kaşlarını çattı. Geniş, yassı kuyruğu suya vurdu. "Yuvarlak daha iyi," dedi. Fern kollarını kavuşturdu.

İki arkadaş önce Pip'in yuvarlak salını denedi. Kütükleri halatla bağlayıp nehre ittiler. Ama yuvarlak sal yalpalayıp sallandı ve halat gevşeyip kaydı. Fern tam zamanında sudan atladı. Pip'in kuyruğu yere sarktı. "Belki de yuvarlak o kadar da sağlam değil," diye mırıldandı. Fern "Ben sana demiştim" demedi. Sadece geniş, dostça gülümsemesini sundu.

"Hadi seninkini, dikdörtgeni deneyelim," dedi Pip sonunda. Fern planını açtı ve birlikte dört düz kütüğü yan yana dizdiler. Pip ahşap tokmağıyla kazıkları çaktı, Fern düğümleri sıkıca bağladı. Alçak bir korkuluk ve arkaya yosunlu bir perde eklediler. Dikdörtgen sal, uyuyan bir yaprak gibi sakince suyun üstünde durdu. "İşe yarıyor!" diye sevindiler.

Haber nehir boyunca yayıldı. Mabel adında bir yeşilbaş ördek, leylak rengi atkısı dalgalanarak ve papatyalı hasır şapkası sallanarak kürek çekip geldi. "Yüzen bir sahne mi?" diye vakladı. "Muhteşem! Gösteriyi açmak için şarkı söyleyebilirim ve nehirdeki her canlı parlamak için sırasını alabilir!" Parlak zümrüt kanatlarını çırdı. "Hadi bunu nehir çapında bir yetenek gösterisi yapalım!"

Kısa süre sonra hayvanlar nehrin her kıvrımından kürek çekip geldi. Bir balıkçıl şiir okumak istedi, iki küçük balık ise daire çizerek dans etmek istedi. Pip endişelenmeye başladı. "Çok fazla gösteri var," dedi tokmağına vurarak. "Bir listeye ve bir plana ihtiyacımız var," dedi Fern, yelek cebinden bir kalem çıkararak. "Önce kim sahneye çıkacak? En son kim?" Hayvanlar hep bir ağızdan konuştu.

Güneş alçalana kadar sıra konusunda tartıştılar. Mabel önce şarkı söylemek istedi, ama küçük balıklar sabahı istedi. Balıkçıl şiirlerin gün batımında en güzel olduğunu söyledi. Pip'in başı döndü. "Boş verin listeyi!" diye terslendi. "Hangi sıra olursa olsun!" Fern yavaşça başını salladı. "Eğer herkesi dinlemezsek," dedi, "birileri dışarıda kalır."

O akşam yaşlı kaplumbağa Shelly dansını çalışmak için bir kütüğün üstüne tırmandı. Yuvarlak gözlükler ve yepyeni mor bir papyon takıyordu. Ayakları yavaşça, birer birer hareket ediyordu, ama kabuğu güzel bir ritimle sallanıyordu. "Bir daha," dedi ve ateş böcekleri çıkana kadar her adımı çalıştı. Pip onu izledi ve huysuz hali yumuşadı.

Gösteri günü felaket geldi. Çok fazla hayvan sahnenin bir tarafına yığıldı ve sal gıcırdayarak yana yattı. Bir halat koptu ve yosunlu perde şıp diye suya kaydı. "Eyvah!" diye bağırdı Mabel, hasır şapkası neredeyse devrilerek. "Gösteri artık olamaz!" Fern güverteye atladı ve yapışkan ayaklarını salladı. "Herkes, lütfen dinleyin. Bunu birlikte düzeltebiliriz!"

Pip derin bir nefes aldı. "Fern haklı," dedi. "Önce ben çok inatçıydım. Hadi fikirlerimizi paylaşalım, çabucak!" Fern ıslak kuma yeni bir plan çizdi ve her hayvan yardım etti. Mabel kuru halat getirdi, balıkçıl uzun gagasıyla bağladı ve küçük balıklar korkuluğu düzeltti. Shelly perdeyi tutarken Pip ahşap tokmağıyla perdeyi geri çaktı.

Akşama doğru yüzen sahne sağlam ve güzeldi. Mabel önce şarkı söyledi, sesi sıcak bir esinti gibi suyun üstünde süzüldü. Küçük balıklar parlak daireler çizerek dans etti ve balıkçıl ay hakkında bir şiir okudu. Sonra Shelly sabırlı adımlarıyla dans etti ve herkes onun papyonunu ve gözlüklerini alkışladı. Her bir hayvan altın ışıpta parlamak için sırasını aldı.

Son ateş böceği de evine süzülünce Pip ve Fern sahnelerinin kenarına oturdu. "Dinlemediğim için özür dilerim," dedi Pip, bandanasını ovuşturarak. Fern geniş kurbağa gülümsemesini gösterdi. "Ben de kollarımı kavuşturduğum için özür dilerim," dedi. "Senin yuvarlak fikrin bize iyi bir başlangıç verdi ve takım çalışması onu daha da güzelleştirdi." Nehrin küçük ay ışığı dalgacıklarını denize doğru taşımasını izlediler.

O günden sonra yüzen sahne nehirde kaldı ve her mevsim yeni bir gösteri getirdi. Pip çakmadan önce sormayı öğrendi, Fern ise arada bir çılgın bir fikri denemeyi öğrendi. Birlikte planlar yaptılar, düğümler bağladılar ve her arkadaşı dinlediler. "Bir sahne sadece kütük ve halattır," dedi Fern, "arkadaşlar onu birlikte inşa edene kadar." Pip başını salladı.

Yani o geniş, yavaş nehre bir gün yolunuz düşerse, düz kütüklerden bir salın üstünde kırmızı bir bandana ve minik mavi bir yelek arayın. Belki bir ördeğin şarkı söylediğini ya da bir kaplumbağanın yavaş, güzel dansını duyarsınız. Ve bileceksiniz ki en güzel yaratıcı projeler, arkadaşlar fikirlerini paylaştığında, sırayla yaptığında ve dinlediğinde büyür. Pip ile Fern yüzen sahneyi böyle inşa etti ve dostluk onu böyle parlattı.